

Det kan være vanskelig å trå ut av komfortsonen. For oss alle. Skummelt, til og med. Å reise på utveksling er nok et steg ut fra komfortsonen for de fleste, men jeg har til dags dato ikke møtt et eneste menneske som har angret på det valget. Selv angrer jeg kun på én ting; at jeg reiste ut kun for ett semester og ikke et helt studieår.

Jeg, Lena Ramberg, nå på vei inn i mitt tredje år av bachelorgraden i internasjonal kommunikasjon, valgte å reise til Milwaukee i den amerikanske delstaten Wisconsin, og tilbringe et semester ved Cardinal Stritch University. I januar 2014 satte jeg meg på flyet fra Oslo til New York, og videre derfra til Milwaukee. Det var kaldt, mørkt, snøen var skitten og jeg var trøtt da jeg kom frem til General Mitchell International Airport. Da jeg nærmet meg bagasjebåndet fikk jeg øye på en smilende, vinkende dame som holdt en plakat med navnet mitt på. Dette var Sarah, som er internasjonal koordinator ved CSU, hun er utvekslingsstudentenes kontaktperson. Sarah kjørte meg til Walmart slik at jeg fikk handlet dyne, pute, håndklær og alt sånt som man trenger når man flytter inn på et dorm. Jeg bodde på Clare, det ene av de to husene man kan velge mellom. På Clare får man eget rom (selv om det finnes noen få dobbeltrom, men dette velger du selv), og deler bad med de andre som bor på samme gang. Rommet har seng, skrivepult, stol, bokhyller, vask, speil og klesskap, akkurat det man trenger. Å dele bad med en gjeng andre jenter var helt uproblematisk, jeg opplevde aldri kø der. Clare er gammelt og nokså slitt, men dette var ikke noe jeg tenkte over i løpet av semesteret. Det er dessuten en døgnåpen resepsjon i første etasje der, hvor det alltid er noen som kan hjelpe deg, enten det er behov for hodepinetabletter, en ny lypære eller bare noen å snakke med.

Når man bor på campus så blir man automatisk påmeldt en såkalt meal plan. Dette innebærer at du forhåndsbetaler for tre måltider om dagen hele semesteret gjennom, og da kan du velge mellom to spisesteder. Du kan spise i kantina, hvor det serveres alt fra bagels og donuts til pizza, salat og mer tradisjonell middag med fisk/kjøtt, grønnsaker og pasta/ris/poteter, eller alternativet The Union, hvor det er mer en slags gatekjøkken-stil, med en solid meny å velge fra. Dersom du vil lage mat selv, finnes det så vidt kjøkkenfasiliteter, men tanken er at man skal spise sammen, og kantina er flinke til å tilby alternativer for de som er vegetarianere, og for de som ikke tåler melk/gluten/sukker. En annen fordel med dette systemet er jo det åpenbare: ingen matlaging, ingen innkjøp, planlegging eller oppvask. I tillegg er det utrolig hyggelig og sosialt å sitte sammen og spise, jeg tror rekorden min er en lunsj som varte i tre timer (!).

Jeg valgte fire fag på Stritch; Persuasive Communication, Creative Writing, Nonfiction Workshop og Clare Magazine - ett fag fra kommunikasjonsavdelingen og tre fra engelskavdelingen. Litt merkelig, tenker du kanskje, studerer hun ikke kommunikasjon? Joda, jeg gjør det. Og jeg vil anbefale alle andre kommunikasjonsstudenter om å oppsøke engelskavdelingen og ta minst ett fag derfra under oppholdet på Stritch. Lærerne er virkelig dyktige, engasjerte og kunnskapsrike. Jeg kan med hånda på hjertet si at jeg ikke kjedet meg et eneste minutt i noen av forelesningene her. I faget Creative Writing hadde jeg Professor David Riordan, og i løpet av semesteret leste og skrev vi i tre ulike skjønnlitterære sjangre, fiction, nonfiction og poetry. Vi jobbet i mindre grupper etter den såkalte workshop-metoden, hvor vi leste de andres tekster og kom med tilbakemeldinger. Litt skummelt, veldig utfordrende, men kjempespennende og lærerikt. Vi hadde også en større workshop, hvor hele klassen leste det vi skrev, og vi hadde en

runde med tilbakemeldinger fra alle. Professor Riordan leste alt vi skrev, og det var tett med innleveringer og oppgaver.

Et annet fag som også er nyttig hvis man vil bli bedre til å skrive, er Nonfiction Workshop. Laura Misco er en glimrende professor, som i likhet med Riordan har en mastergrad i kreativ skriving og har publisert tekster både her og der. I hennes fag jobbet vi hele semesteret i workshop-modus, skrev og leste masse, og fikk en solid forståelse for viktigheten av og sammenhengen mellom det å lese mye for selv å bli en bedre skribent.

I kommunikasjonsfaget Persuasive Communication fikk jeg også skrevet masse, her handler det om en forenklet form for retorikk, eller kanskje er det mer riktig å si at det er en mer praktisk tilnærming til retorikk og overtalelse. Dette var nok faget med mest variasjon, her var ingen forelesning lik. Amy Zufelt var lærer her, ei blid og morsom dame som tar studentene sine på alvor. Vi lærte om tolv prinsipper for god overtalelse, så flere dokumentarer og filmer for å identifisere disse, og hadde flere prosjekter hvor vi samarbeidet om å sette prinsippene ut i live og vise hvordan man kan bruke dem i praksis. Vi lærte også om hvordan man kan bruke visuelle triks for å selge inn budskapet sitt. Det jeg likte aller best med dette faget, var at Amy lot oss få diskutere mye – spesielt spennende var det da vi skulle diskutere mer omstridte tema som våpenlover eller legalisering av hasj – her var det mye nytt og nyttig for en blåøyd nordmann, og i diskusjonene tok vi i bruk overtalelseteknikkene vi lærte om.

Clare Magazine er egentlig et fag av typen practicum, altså er det mer praktisk, uten pensum og med en annen tilnærming enn de andre fagene. Kort fortalt så handler det om at man blir med i redaksjonen til skolens litteraturmagasin, leser alle innsendte bidrag (i vårt tilfelle ca. 450) og er med på hele prosessen for å ferdigstille en slik publikasjon. Læreren her var Abby Gambrel, ei morsom og dyktig dame som virkelig inkluderer studentene sine.

Det er mange fordeler ved å velge Stritch, og en av de viktigste mener jeg er at man ikke blir bare en i mengden. Klassene er små, det er omtrent ikke andre nordmenn der (vi var to totalt det semesteret jeg var der), så ikke bare blir man sett og fulgt opp som student, det blir også mye oppmerksomhet rundt det at man er norsk. Når det er sagt så er det mange utenlandske studenter ved Stritch, noe som også kan være fint når man vil snakke med noen om hvor annerledes USA er sammenlignet med hva man er vant med.

Man lever i sin egen lille boble på skolen, og det arrangeres alt fra filmvisninger, fotballkamper og super bowl på storskjerm, til pubquiz, forfatterbesøk og diktopplesninger. Det er bibliotek, treningssenter og café på skolen, og mange ulike klubber man kan være med i på fritiden. Dersom det frister med en tur bort, er det blant annet et gedigent kjøpesenter som det tar ca. 20 minutter å gå til, café, bibliotek og matbutikk like om hjørnet, samt at bussen tar deg til flyplassen på en god halvtime. Selv fikk jeg reist mye under oppholdet, da det i vårsemesteret er både spring break, påskeferie og tidlig semesteravslutning (midten av mai). Skolen er strenge på oppmøte på forelesninger, så man må benytte de mulighetene som byr seg til å reise rundt. Om det skulle friste med en helgetur, er Chicago bare 1,5 timer unna med tog, og dette er virkelig en by hvor absolutt alle kan finne noe de liker og interesserer seg for.

Jeg har bare gode ting å si om Cardinal Stritch, og hadde slett ikke lyst til å reise hjem igjen da mitt semester gikk mot slutten. Og selv om USA kanskje befinner seg litt utenfor komfortsonen, vil jeg anbefale alle å ta turen dit på utvekslingsopphold, det blir garantert en lærerik og spennende opplevelse.